

Aktiv Pensjonstid

Nr. 1 - 1. kvartal 2003 - 14. årgang

En veteran fyller 100

Se side 6-7

Nyttårshilsen

Av Kåre Kaspersen

Kjære trofaste lesere

Når jeg skriver dette er det bare få timer igjen av år 2002. Man kan undres hvor det ble av. Vi i vår verden snakker om noe som forsvant. Det er meg fortalt at i hebraisk sammenheng snakkes det om tiden som noe som kommer. Jeg synes det er positivt. Tid er ikke noe vi mister. Det er noe vi får. Og evigheten er vår. Dette er noe vi ønsker å legge vekt på i vårt blad.

Det er vel slik at mange av oss står ved evighetens grense. Og tankene og følelsene kan være mange og blandet. Når jeg frem? Er jeg god nok? Det siste spørsmålet er det vel bare ett svar på. Ingen er god nok. Men håpet vårt hviler ikke på det, men på Guds løfte: Johs 1,11.12. Alle som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn - de som tror på hans navn. Og dette er vitnesbyrdet Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn. Bare denne teksten gir god grunn til å rope HALLELUJA. Rett til å bli Guds barn Så må vi også ta med oss: 1.Johs 5,11-12. Og dette er vitnesbyrdet: Gud har gitt oss evig liv, og dette livet er i hans Sønn. Den som eier Sønnen eier livet, men den som ikke har Guds Sønn, eier ikke livet. Din trygghet og din fremtid ligger ene og alene i ditt forhold til Jesus Kristus. Hans rettferdighet er din.

Så legger vi oss dag for dag i hans hender. Bry deg ikke om morgendagen. Lev

for ham i dag Gjør du det vil han sørge for at du er rede når evigheten kommer. Den er jo vår.

Nå er det på sin plass å tenke litt fremover i visse situasjoner. Det må vi gjøre. Og det gjør vi i foreningen vår. Det var et vellykket treff på Hultafors i 2002. For 2003 har vi måttet søke andre steder. Hultafors blir ikke lenger drevet av Adventistsamfunnet. Vi ville ikke komme til å bli alene der, og det ville bli et annet miljø enn det vi er vant til. Men vi har funnet stedet med stor S og det heter Hornsjø Høyfjellshotell. Det ligger ca 30 km nord for Lillehammer i et herlig landskap med utsikt over sjøen. Der er fine turmuligheter. Man kan fiske der og bade i sjøen. Skulle sjøen være for kald, er der innendørs svømmebasseng. Det er toalett og dusj på alle rom, og de lager god mat. Prisen blir omtrent som på Hultafors, og tidspunktet vil være fra 15. - 20. juli. Kryss dette av på kalenderen. Vi skal komme tilbake med flere opplysninger i neste nummer av bladet.

Vi kommer også til å arrangere en del lokale treff i løpet av året. Disse vil bli kunngjort lokalt. Men vår og høst vil vi ha en større samling i Oslo. Vi har stoppet ved disse datoene: 30. mars og 7. september. Sannsynligvis vil de begge bli på Ulsrud.

I år vil vi komme med et spesielt tilbud

Pensjonerte misjonsarbeidere i Den norske unionen fikk følgende vennlige nyttårshilsen fra Tor Tjeransen:

Kjære medarbeidere

Du regnes absolutt som medarbeider selv om du nå tilhører pensjonistenes rekke. Det er flere grunner til det. For det første har du gjennom din aktive tjeneste i Syvendedags Adventistsamfunnet vært med til å bygge menigheten. Det arbeidet du har deltatt i skal vi som yngre videreføre. For det andre bidrar du fremdeles på ulike vis til å virkeliggjøre menighetens historiske oppdrag selv om du ikke på samme måte som før står i kampens hete.

På tvers av generasjonene står vi sammen om å utføre det gledens oppdrag Herren har kalt oss til. Som

Paulus sa til menigheten i Korint: "Vi er medarbeidere som vil hjelpe der til glede" (2.Kor.1,24).

Takk for det du har gjort for å bringe evangeliets glede til andre i tidligere år. Takk for det du fremdeles gjør for å bygge fellesskapet av troende gjennom din forbønn og din innflytelse.

Ved avslutningen av året 2002 takker vi Gud for at vi i løpet av året har sett en styrking av vårt evangeliske arbeid over hele landet. Vi gler oss over at omkring 70 personer har blitt døpt i løpet av året.

Må Gus signe deg og dine kjære rikt i året som ligger foran.

til dere. En del av dere er ensomme, og har kanskje ikke så mange å snakke med. Det er mange tanker som kommer til oss, og til tider kan det være godt å ha noen å snakke med. Vi kommer til å starte en telefon-tjeneste. Vi har mange med en bred erfaring etter et liv i tjenesten for Herren. De vil kunne gi råd og veiledning i åndelige så vel som praktiske ting. De kan bringe trøst og oppmuntring når det trengs. De er bare en telefon fra deg.

Det kommer utførlig informasjon om

dette også i neste nummer av Aktiv.

Kjære søsken. Med disse ord ønsker vi i styret for SDA - arbeideres Pensjonistforening dere alle et godt og velsignet NYTT ÅR.

Ef 2,6,7 I Kristus Jesus har han reist oss opp fra døden sammen med ham og satt oss i himmelen med ham. Slik ville han i de kommende tider vise sin uendelig rike nåde og sin godhet mot oss i Kristus Jesus. (Tenk for noen rike planer Han har for oss!)

Barna Våre

Av Øivind Gjertsen

Trass i skremmende rapporter fra media om hvordan barn misbrukes og utsettes for smerte gjennom foreldres og andres atferd opplever vi heldigvis at langt de fleste mennesker søker å ta vare på sine barn. Foreldre søker etter beste evne å skape et trygt oppvekstmiljø for de små og de unge og de prøver å trygge deres framtid. Det er få ting som rører sterkere ved hjerterøttene våre enn små, hjelpeløse barn. Møtet med de små varmer hjerterene våre og vi ønsker dem det aller beste. Når slike små blir vanskjøttet eller misbrukt harmes vi inderlig. Slik er det i stor-samfunnet og menigheten er ingen unntagelse. Gleden vi oppløver i møtet med de små og unge er stor. Barna og de unge er menighetens framtid, sier vi, og mener vi. Og gjennom menighetens barne- og ungdomsarbeid søker vi å legge forholdene til rette for å bevare barna og de unge for Guds sak.

Adventmenigheten har alltid vært opptatt av de oppvoksende slekter. Vårt verdensomfattende skolesystem har slike tanker som sentrale og grunnleggende for

*Susanna Sørensen,
forfatterens barnebarn.*

virksomheten. Vi er opptatt av oppdragelse og opplæring i vår tro og vi er meget oppmerksomme på hva vårt eget eksempel innebærer for den gode vekst. Bibelens mange oppfordringer sammen med løftene om velsignelse opp-tar oss. Sammen med Grundtvig har vi sunget om at

*Guds Ord det er vårt arvegods,
Det våre barns skal være,
Gud gi oss i vår grav den ros,
Vi holdt det høyt i ære!
Det er vår hjelp i nød,
Vår trøst i liv og død,
O Gud hvordan det går,
La dog mens verden står,
Det i vår ætt nedarves."*

PENSJONIST-TREFF

I ULSRUD SØNDAG 30. MARS

Dette blir det første treffet i 2003. Vi skal som vanlig ha et variert program. Blant annet "reiser" vi sammen med Terje Bjerka. Han er en god reiseleder og er spesialist på Bibelens land, og har skrevet en glimrende reisebok derfra. Det blir anledning til å treffe gamle kjente og til å stifte nye bekjentskap. Vi skal også ta tid til å spise aldri så lite. Sett av 30. mars til et hyggelig samvær.

Kåre Kaspersen

Når de som vokste opp i menigheten forble trofaste gledet dette oss. Kanskje noen foreldre følte at dette skyldtes deres egen godhet og trofasthet? Det var jo synd på dem "som ikke fikk det til", som hadde barn som valgte annerledes. Hovmot kan følge slike tanker!

Foreldre som har barn som valgte annerledes, som forlot menigheten og lever et verdslig liv, har ofte skyldfølelse, føler seg utilpass og har mange bekymringer. "Hvordan skal det gå med mitt barn?" "Hva kunne jeg gjort annerledes?"

Blir min sønn eller datter frelst?" Noen føler at himmelen blir mindre attraktiv fordi barna ikke er med på veien.

Jo, barnas forhold til Gud, deres valg og deres evige skjebne opptar oss. Mange

bønner stiger opp mot nådens trone. Vi påkaller Guds mange løfter. De som får oppleve at barna vender om fryder seg. De som ikke oppnår dette trass i de mange bønner sørger. Årsakene er så mange. Til trøst for oss alle, finner mange av barna veien tilbake etter foreldrenes bortgang. Bønnene hadde vært virksomme likevel. Følgende uttalelse fra 1890, etter sigende fra E.G. White, er også en annen sterk oppmuntring:

Det siste gjenløsningsverk, som Kristus vil utføre før han legger sin prestelige kledning til side, er å fremstille foreldrenes bønner for sine barn. Jeg så en mektig engel bli sendt ut og tusener av barn vil huske deres tidlige oppdragelse, og vil bli bragt tilbake før nådedøren blir lukket."

Det er ikke sant at søster Margit er en ekte Oslo-jente! Hun presiserer at hun var født i det gamle Kristiania! Men fra hun så dagens lys den 11. april 1903 og fram til sin 100 års dag i 2003 har hun levd 24 år av sitt liv langt borte fra sin fødeby.

Margit begynte sin tjeneste i Adventist-samfunnet på Kurbadet i Oslo, og i perioder skulle dette komme til å bli hennes arbeidsplass i årene som fulgte. Tidlig i tjuetårene fullførte hun handelsskolen, og dette førte henne til skandinavisk Bokforlag som også holdt til i Akersgaten

opp arbeidet i Etiopia. De trengte en person som var kvalifisert til å holde orden på tall og penger og samtidig hadde utdanning i sykepleie.

Margit visste med en gang: Dette var kallet hun hadde HÅPET og VENTET på: Hun trengte ingen betenkningstid. Der og da sa hun farvel til Skandinavia i sitt hjerte. Kort tid etterpå, i 1934, slår hun følge med familien F. Munderspach fra Danmark og setter kursen mot Genova i Italia. Der lå båten som skulle ta dem til Djibuti, havnebyen på Afrikas østkyst. Etter om

Av Irene Eide Elisenberg

EN VETERAN FYLLER 100

74. Men det ble ikke i Skandinavia hun kom til å etterlate sine dypeste spor. Under arbeidet på Forlaget kom impulsene og rapportene fra den store verden og misjonsmarken.

Hun tok konsekvensene av sitt håp og sine framtidsdrømmer og drog til Skodsborg. I 1928 fullførte hun kurset i sykepleie som da ble tilbudt der.

En dag mens hun arbeidet ved regnskapskontoret på Skodsborg, kom en erværdig mann inn for å snakke med henne. Det var bror L. H. Christian som den gang var formann for den divisjonen de skandinaviske landene tilhørte. Han forklarte i klare ordelag at det var behov for en ung dame med misjonskall til å ta

lag tre uker på havet går Margit i land, samler sin bagasje og tar farvel med sine reisevenner som hadde et annet bestemmelsessted. Hun finner sin plass på den smalsporete jernbanen som skulle ta henne opp til Addis Abeba. Den turen tok tre dager. Toget gikk ikke om natten, men stoppet av og til om dagen for at passasjerene skulle få litt å spise.

Møtet med Etiopia ble et møte med en ny kultur, nye utfordringer og helt nye arbeidssformer. Hun ble tatt vel imot av arbeiderne som allerede var på plass, og hun gledet seg til å ta fatt. Men forholdene skulle bli langt mere kaotiske enn noen hadde tenkt. Italia erklærte Etiopia krig. Keiseren måtte forlate sitt land, den

etiopiske regjering ble avsatt og italienske myndigheter overtok makten i landet. Krigen skapte store vanskeligheter for vårt misjonsarbeide. Skoler og kirker måtte stenge. Alle følte krigen på nært hold. Vårt sykehus i Addis Abeba ble beskytt og en av sykepleierne, Esther Bergmann fra USA, ble rammet av en kule mens hun lå og sov, et smertelig tap for vår arbeidsstab. En annen av våre sykepleiere brakk benet da hun skulle hoppe ned i en skyttergrav for å søke tilflukt. Men trofaste misjonærer ble på sin post. I 1936 var okkupasjonen et faktum. Den varte i fem år. Først i 1939-1940 kom frigjøringen ved at de engelske troppene hjalp landet tilbake til friheten.

I 1939 lyktes det Margit å komme hjem på ferie, den første på fem år. Hun gledet seg til å komme hjem igjen, få hvile ut og samle krefter etter de harde krigsårene hun hadde opplevd. Men reisen gjennom Europa ble et kappløp med en ny truende krig. Hun rakk knapt å bli installert hos familie i Oslo før Norge var i krig. Det skulle ta år før hun fikk bruk for en retur-billett til Etiopia.

Krigsårene opplevde Margit i Oslo, delvis ved Ullevål Universitetssykehus og delvis ved Kurbadet.

Freden i 1945 satte ny fart i misjonsvirksomheten i Afrika og mange andre steder av verden. Etiopia sto klar til å ta fatt på gjenoppbygging og videreføring

av det arbeidet som var begynt i tretti-årene. Mange nye arbeidere ble sent ut i de første etterkrigsårene, og tidligere misjonærer reiste tilbake til sine respektive misjonsfelt. I 1946 er Margit reiseklar igjen. Denne gangen fikk hun sitt virkefelt i Debre Tabor hvor Kristian Hogganvik var ansvarlig for misjonens sykehus. Margit viste en spesiell omsorg for de små foreldreløse barna som til tider ble etterlatt på sykehuset. Hun tok hånd om dem som om de var hennes egne. Et av hennes pleiebarn, Samuel, har fulgt henne gjennom resten av livet. Som voksen kom han til Norge, skaffet seg den nødvendige utdanning før han tok fatt på legestudiet og er idag overlege ved Lofoten sykehus. Sammen med sin norske familie er han jevnlig på besøk hos Margit og "familiebåndet" blir bare sterkere etter hvert som årene går.

Etter å ha arbeidet flere år i Addis Abeba ved sykehusets kontor og ved unionskontoret beslutter Margit seg for å sette punktum for sin misjonsvirksomhet i Afrika. I 1965 setter hun kursen hjem for godt. Hennes energi og livsmot er ikke oppbrukt. Hun går iunn i en ny kontorstilling ved Østnorsk Distrikt og punktum for sin arbeidsinnsats i Adventistsamfunnet setter hun først når hun fyller 70 år. Siden den dagen har Marit vært en ekte pensjonert Oslojente!

I sin koselige stue i Oslo sitter hun idag og ser tilbake på et langt og innholdsrikt liv. Hun er ikke alene. Siden 1968 har hun bodd sammen med sin gode venn Ingrid Braathen. Ingrid har vært en god venn av familien Halvorsen nesten hele sitt liv. Da Margit returnerte til Norge i 1965 blomstret vennskapet fra ungdomsårene opp igjen. De ble enige om at de ville skape et hjem hvor de kunne hjelpe hverandre og

dele gledene i pensjonisttilværelsen. Begge to er enige om at de har fått mange rike år. Med Ingrid bak rattet er det blitt mange bilturer over hele Skandinavia. De har besøkt ungdomsvenner, arbeidskollegaer og en rekke nye bekjenskaper fra nord til sør. Det er blitt mye mimring og mange "husker du" når minnene dukker fram og dagene som svant ruller over netthinnen. Tro ikke at Margit glemmer! Hun husker fødseldagene til alle hun har kjent gjennom de siste 80 år.

Vi spør Margit hva hun gleder seg mest over når hun ser tilbake på et langt liv. Hun gjentar spørsmålet. "Hva jeg er mest glad for? Jeg er glad for livet; for det valg jeg tok i unge år! Jeg er glad fordi jeg har forblitt ugift slik at jeg har kunnet følge mine egne valg! Men jeg er også glad for at jeg ikke er alene i min alderdom. Jeg har min kjære Ingrid her, en nær venn og trofast hjelper!"

Etter en liten pause legger hun til: "Og så er det så godt å ha gode venner som stikker innom." "Har du et 100-års ønske?" "Det skal bli hyggelig å møte venner og kjente på dagen min! Jeg gleder meg til å møte alle sammen!"

Det er ingen olding vi tar farvel med, men en våken, velorientert, livsglad pensjonist. Norges eldste adventistmisjonær!

**Tillykke
med
dagen,
Margit!**

Første rekke fra venstre: Ingebjørg Knutsen (Olavesen), Esther Henriksen, B. Lien, Bjarne Iversen, Liv Lien. Andre rekke fra venstre: Mimmi Røst, Johanna Stokkan, Fysioterapeut Henriksen, eier av Kurbadet i Bergen, Rolf Holthe, Elin Hagenes, Mathilde Stangnes. Tredje rekke fra venstre: Esther Henriksen, tante til Esther Henriksen, fra første rekke, Målfrid Iversen, Eugenia Stangnes, senere gift med fotograf Evje, Nina Bruland, Johanne Lien. Fjerde rekke fra venstre: Nils Andersen Hope, Karl Johan Alværn, Alma Andersen (søster til Nils) Aasta Olavesen, f. Stangnes, Wilhelm Olavesen og Esther Pedersen.

UNGDOMSLAGET I BERGEN

Dette bildet viser en gruppe ungdomslagsmedlemmer fra Bergen i 1927 - 28.

Wilhelm Olavesen ble gift med Aasta f. Stangnes. Det var Wilhelm Olavesen som skaffet tomten hvor Adventkirken og vår skole i Bergen nå står. Han var elektrisk sveiser og hadde mange kontakter i det offentlige liv. Aasta var søster til Eugenie Stangnes som ble gift med fotografen Evje. Bjørk, sønn til Sigurd Lien, mangeårig forstander i menigheten. Esther Henriksen, datter til fysioterapeuten som drev Kurbadet i Bergen ble selv fysioterapeut og drev Kurbadet etter foreldrenes bortgang. Hun ble gift med vår kjente pedagog, filosof, teolog, psykolog Carsten Johnsen fra Karmyø. Disse to tilbragte jo livet sammen på en rekke av våre læresteder her i Europa, i Afrika og USA. De fikk stor innflytelse på oppvoksende generasjoner. Ellinor Hagenes ble gift med Helge Reistad og ble mor til Arne, Tor, og Turid Reistad Bjerkan. Mimmi Røsts

far grunnla menigheten i Bergen. Nils Andersen Hope, var sønn til Sjur Andersen og bror til Alma og Enok Andersen. Enok ble lærer ved flere av våre skoler i USA. Karl Johan Alværn var bror til fysioterapeuten Ole Hansen, gift med Anna Bendixen. Søsteren Inger Johanne ble gift i Molde med Mathias Melsæther.

Navnet Lien var også et sentralt navn. Sigurd Lien var i mange år menighetens forstander og nedskriveren av disse linjer husker fremdeles Liens mange åndsfulle prekenes. I yrkeslivet var han politibetjent ved Bergen Politikammer. Når han kom i sin polituniform var han respektinngytende, samtidig som hans milde vesen bidrog til å mildne gemyttene. Esther Henriksen ble vår juniorleder og samlet min tids juniorer hjemme på Kurbadet, som hun fortsatte å drive etter foreldrenes bortgang.

La oss få bilder og tekst slik at Aktiv Pensjonstid kan bidra til å ta vare på vår historie.

INGEN AV OSS LEVER FOR SEG SELV

Av Paul Frivold

Florence Nightingale (1820-1910) er kjent som grunnleggeren av den moderne sykepleie. Etter en tapper innsats blant sårede soldater under Krimkrigen startet hun den første organiserte sykepleieskole. Hun var en personlighet. Hva som var drivkraften i hennes liv viser dette utdraget fra dagboken hennes, som hun skrev i 1850: "Nå er jeg tredve år gammel, den alder Kristus var da han begynte sin tjeneste. Fra nå av Herre, la meg bare være opptatt av din vilje." Da hun var ved slutten av sitt liv ble hun spurt om nøkkelen til å forstå det hun fikk utrette, svarte hun: "Jeg har aldri holdt noe tilbake fra Gud." Hun var et lysende eksempel på en som levde for å hjelpe sine medmennesker.

I Rom 14,7 skriver Paulus: "For ingen av oss lever for seg selv." Paulus minner her om det faktum at det er umulig for noen å leve et fullstendig isolert liv. Vi kommer alle i kontakt med medmennesker. Mange som gjerne vil gjøre noe godt sier til tider: "Hvilken virkning kan mitt liv ha for andre. Hva godt kan jeg gjøre for mine medmennesker?" En vil kanskje si "Jeg er for ung." En annen vil kanskje

si: "Jeg er for gammel. Jeg har ingen anledning til å påvirke andre." Men det er å undervurdere betydningen av vårt eget liv. Ikke noe menneske kan leve uavhengig av sine medmennesker. Enten vi er oppmerksom på det eller ikke, har vi alle en viss innvirkning på dem vi omgås. En mann som hadde oppnådd verdensberømmelse på sitt område sa: "Jeg er en del av alle dem jeg har møtt." Det er sikkert noe i det, for enten vi er klar over det eller ikke, øver vi alle en viss grad av innflytelse over våre medmennesker. Vi kan ikke unngå det. Det er ikke et spørsmål om vi vil eller ikke. Spørsmålet er bare: Hvordan er vår innflytelse? I boka Kunnskapens Perle leser vi på side 318: "Enhver er omgitt av en atmosfære som er særegen for ham selv. Det kan være en atmosfære som er mettet av troens, håpets og frimodighetens livgivende kraft, og med kjærlighetens duft, eller den kan være klam og kald av utilfredshetens og

egenkjærlighetens trykkende vekt, eller forgiftet av skjulte synders dødelige stikk. Den atmosfære som omgir oss, vil ha sin innflytelse på alle vi kommer i berøring med, enten en er seg det bevisst eller ikke."

"Det var ikke så lett å være sammen med deg, mor" stod det på en gravstein på Vestlandet. Hvorledes er det, er det lett å være god sammen med deg og meg? Det er verdt å tenke over dette!

I en beretning i Apostlens Gjerninger, 5. kapittel, fortelles det at i den kristne menighets første tid da Guds Ånd var spesielt nær, kunne folk til og med bære sine syke ut på gaten når Peter kom forbi, for at i det minste kunne hans skygge falle på noen. Naturligvis var den legende kraft i Peters skygge et under. Likevel peker det også på noe som ikke hører undrenes verden til. På en måte kaster vi alle en skygge omkring oss. Det er kanskje ikke en skygge til legedom, men en virkning har den alltid, og den består av det ubevisste inntrykk vi gjør hvor som helst vi ferdes. Peters skygge helbredet de syke den falt på. Men som nevnt, en hver av oss har en innflytelse på våre medmennesker, enten gjør vi dem vi kommer i forbindelse med bedre, edlere og sannere, eller det motsatte.

Når vi tenker over det, er det nesten skremmende i den tanke, at vi med hvert ord vi uttaler, eller hver handling vi foretar, ja med hvert inntrykk vi etterlater, setter vi igang en innflytelse som fortsetter å gjøre seg gjeldende. Når vi ved vårt eksempel hjelper andre til å følge og utvikle gode prinsipper, gir vi dem inspirasjon til å gjøre godt. Og dem vi påvirker på denne måten øver den samme innflytelse over andre, og disse igjen over atter andre. Sånn kan tusener bli velsignet ved

vår ubevisste innflytelse. Slik kan tusener bli velsignet ved vår ubevisste innflytelse.

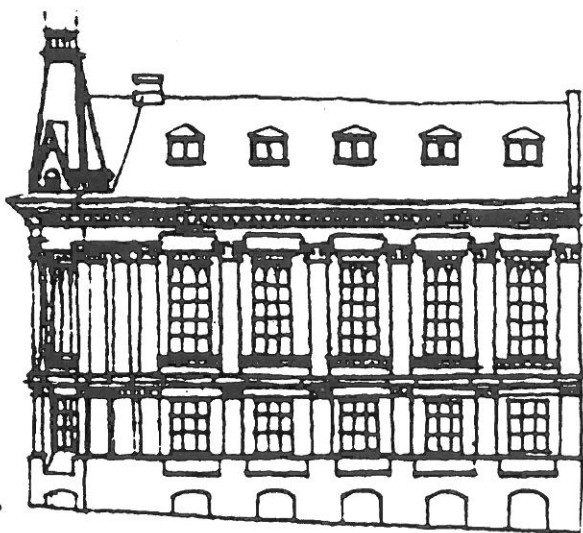
Det er som å kaste en stein i vannet. Vi har alle prøvd det. Det blir en bølge der steinen faller, og etter den en annen, og etter hvert som bølgene utvider seg formerer de seg og går videre til de når stranden. Slik er det også med vår innflytelse. Uten vårt vitende, eller vår kontroll virker den på våre medmennesker til velsignelse eller forbannelse. Derfor burde vi alltid forvise oss om at vår innflytelse virker til det gode. Den store misjonslege og menneskevenn Albert Schweitzer uttrykte seg slik: "Når jeg ser tilbake på min ungdom, overveldes jeg av tanken på hvor mange mennesker jeg har å takke for hva de var for meg. Samtidig som jeg har en tyngende fornemmelse av hvor få av disse mennesker jeg virkelig har takket i min ungdom. Mange av dem er døde uten at jeg fikk sagt dem hva deres vennlighet, overbærenhet og innflytelse har betydd for meg. Dypt grepet har jeg ofte stått ved deres grav og for meg selv sagt de ord som skulle nådd dem mens de ennå var i live." Det er noe vemodig ved disse ordene, men de er også vel verdt å tenke på. Måtte vi i våre hjem og på arbeidsplassen og hvor vi ferdes, få kraft og visdom til å representere vår Herre og Frelser, slik at vi med vår innflytelse kunne dra mennesker til Ham. Vi kjenner oss ofte utilstrekkelige og føler at vi kommer til kort. Jeg har sviktet mange ganger. Vi synger i en sang: "Hver en stund jeg deg behøver, milde Jesus ta min hånd. Jeg er blind og svak og fattig, led og styrk meg ved din Ånd!"

Ja, jeg erkjenner at jeg har sviktet mange ganger. Guds ord oppfordrer oss til å være medfølende og tilgivende. Kol. 3,12 flg.

FRA VÅR HISTORIE
Vår adventhistoriker
Terje Johannessen skriver:

Matteson møter motstand

Den direkte foranledningen til at man skaffet seg denne eiendommen (Akersgaten 74, red.anm.) var det allmenne røre som Mattesons møter hadde skapt blant borgerne i Kristiania i månedene desember 1878 og januar 1879. En skal ikke gå inn i alle detaljer fra denne perioden, men bare kort nevne at byens geistlighet effektivt sørget for at Matteson ikke fikk leie noen av byens store saler. Tidligere hadde han holdt møter i ulike større saler i sentrum, men hovedtyngden av søndagsmøtene - som var de best besøkte - ble holdt i Maribogadens Skoles Gymnastiksal, eller Maribogadens Gymnastik-lokale som det også ble kalt, i en tre måneders periode fra november 1878 til februar 1879.

En meget omfattende gjennomgang av dagspressens annonser viser at Matteson etter alt å dømme talte for første gang i Maribogaden den 17. november over emnet "Helligdommen og de 2300 dagene". Siste møte ser ut til å ha vært den 9. februar, da han talte over de syv segl i Åpenbaringsens 6. kapittel. Stort

nærmere tre måneder går det ikke an å komme.

Bestyreren som ikke lot seg presse

En av de ting som ble gjort for å stoppe Matteson var å forsøke å presse bestyreren ved Maribogadens Latin - og Realskole til å si opp kontrakten på de tre månedene som han hadde skrevet med Matteson. Dette nektet imidlertid bestyreren, men fornyet den ikke da den utløp i februar 1879. Forsøkene på å presse Matteson ut av Maribogadens Skole startet lenge før kontrakten på tre måneder utløp. Faktisk ble skolens rektor presset av geistligheten til å bryte leieforholdet etter bare halve kontraktstiden, dvs. etter omlag 1 1/2 måned.

Det ble øvet et ganske sterkt press på rektoren. Mattesons møter forårsaket nå så stor oppstandelse i byen at de ledende innen statskirken "bestræbte sig for at lukke alle Døre for mig", i følge Matteson selv. Biskopen selv kontaktet rektoren og anmodet ham om å stoppe møtene, men

Kva er lykke?

Det er eg ikkje i tvil om, for den har eg funne.

Lykke er å søkje Guds rike først, med hans rettferd! Det gjev lykke som vil vare æveleg med evig liv hjå Gud. Det er den store evigvarande lykke som vi får uforskyldt av Guds nåde ved tru på Jesus Kristus.

Dei som søker Guds rike først og lever etter hans rettferd, hans gode vilje, vil også få eit lykkeleg liv her på jorda. Dei vil vere gla til sinns med ei sunn sjel i ein sunn lekam, fornøgde, takksame, hjelpsame og glade. Velsigna med ei god heim der kjæleik rår og gjer heimen lun, varm og triveleg med glade born som kosar seg når dei er små på mor og far sine kjærlege fang. Alle er glade i kvarandre, der er samhold, hygge, trivsel med heilag fred over heimen, som gjev tryggleik, omsorg for kvarandre så lenge livet varer.

Melvin Eidså

rektoren avlo å bryte kontrakten. Da aksjonerte flere av elevenes foreldre. De truet med at dersom rektoren fornyet kontrakten og lot Matteson holde på utover de tre månedene som allerede var kontraktfestet, ville de ta sine barn ut av skolen.

Matteson innser at det heretter kan bli vanskelig å skaffe en tilsvarende egen sal, og legger planer for å skaffe den nystartede menigheten og seg selv sitt eget lokale. Det skal her bemerkes at Maribogadens Latin- og Realskole på slutten av 1870-tallet og langt inn i 1880-årene fortsatt var et meget benyttet sted til religiøse møter og sammenkomster av alle slag. I 1885 hadde

f.eks. Ellen G. White to møter der. Men foreløpig var det stopp for Mattesons virksomhet der.

Matteson karakteriserte dette som "et føleligt Tab for os". Den nystartede menigheten grunnla derfor en byggeförening som hadde som mål å skaffe seg en eiendom de kunne benytte til sine møter og sammenkomster. Hvert medlem skulle betale 50 øre i uken til dette formål. Samtidig gikk det også ut appeller om å gi gaver. Arbeidet med denne foreningen startet så snart det ble endelig klart at Matteson ikke fikk fornyet leiekontrakten i Maribogaden. Sansynligvis skjedde dette i løpet av januar 1879.

Ny folkemedisin - gammel medisin

Av Reidun Norleman Endresen

Vi har lenge visst at den var underveis. Vi er blitt advart, men forgjeves. Først trodde man den var geografisk betinget og helst oppstod i de store byene. Til dels var det riktig. Men i dag er den spredt over hele landet. En tid mente man den var spesielt lokalisert i den eldre del av befolkningen men nå ser vi tydelig spredning også til barn og unge, til alle aldersgrupper og alle sosiale lag.

På en underlig måte har den sneket seg inn bakveien, infisert hjemmene, skolene, arbeidsplassene. Nå har den så tydelig markert seg i samfunnet at vi endelig har begynt å ta den på alvor.

Med vårt enestående helsevesen, som visstnok en gang var det beste i verden, - med vår gode hygiene, vårt fullverdige kosthold og høye materielle levestandard, trodde vi en gang at vi var immune mot alt. Dessverre tok vi feil.

Så langt jeg vet, har den enda ikke fått et vanskelig latinsk navn, men på norsk kan du få den i to varianter: ensomhet - einsemnd.

Innen psykologi og filosofi har man

forsøkt å konkretisere de behov som må dekkes for at vi skal bli veltilpassede, tilfredse og kanskje lykkelige mennesker. Vi vet at vi har både fysiske, sosiale, psykiske og åndelige behov. En meget enkel definisjon deler våre menneskelige behov inn i tre kategorier: å ha, å elske, å være.

Vi må HA en brukbar levestandard, et eksistensminimum av mat, klær, bolig, helse osv, for å tilfredsstille våre fysiske behov. Men hva et "minimum" er, vil til alle tider være påvirket av kultur og miljø. Det som bare "noen få" hadde før, "må alle ha" i dag. Vårt jag etter det vi tror er nye nødvendigheter, gjør oss tydelig mer utilfredse enn tilfredse. Det melder seg stadig nye behov.

Å ELSKE - er det ikke det alle higer etter? Å elske og bli elsket igjen, selve fullbyrdelsen av livet! Skjønnhet, seksualitet, solskinn, sommer, viser ikke medistrømmen oss hvordan det skal være? Hvem kan da elske den gamle, den uskjønnne, den mislykkede?

Den medmenneskelige kontakten og fysisk nærhet er like viktig for alle for at

vi skal føle oss som hele mennesker. Å bety noe for noen, å vite seg elsket og godtatt på grunn av eller på tross av den man er, å vite at noen vil savne deg når du er borte, gir en varm atmosfære å leve i.

Vi har også behov for å elske igjen, vise omsorg, gi ømhet, både i ord og handling. Gjensidigheten er et bærende element som stadig gir nye ringvirkninger.

Hvem vil ikke VÆRE noe? Vi ønsker alle å finne en plass der det er bruk for oss, hvor vi kan

utrette noe og bli satt pris på. Vi ønsker å bruke og utvikle evner og anlegg og slik påvirke våre omgivelser. Vi vil uttale oss og bli hørt og i samhandling med andre skape noe. Et fint ord for dette er selvrealisering.

Ser vi på disse enkle tre begrepene: å ha, å elske, å være, og hvordan vi i vår hverdag makter å tilfredstille dem blir det tydelig for mange hvorfor ensomhetens farsott farer over landet. Nokså ensidig har velferdssamfunnet konsentrert seg om å dekke behovene for å ha. De materielle verdier har vært i sentrum. Så har vi da også mye, mange har visst til og med for mye.

Det har blitt så mye å ha og så lite igjen å elske og være. Det opplever barnehagebarna som må ut i otta med ei brødskrive i handa, det opplever småskolebarna som

kommer hjem til tomt hus og til tom gate og finner falsk trygghet i videoknappen. Tenåringen opplever det når han ikke har noen å snakke med om vanskelige følelser og tanker på vei inn i voksenlivet. Ektefeller opplever det når de aldri har tid til å se hverandre, langt mindre snakke sammen, og småbarnsmoren som går hjemme hele dagen og har kjendisene i TV's snakkeprogrammer som sine eneste "venner". Det opplever de enslige og eldre som ikke tør gå ut, men sitter og venter forgjeves på noen som aldri kommer.

Og vi opplever det på arbeidsplassen, hvor vi øser ut våre krefter i håp om å bli sett og bli satt pris på, og det eneste vi får igjen er penger på lønnskonto. Men om vi ikke blir sett for hva vi er, kan vi bli sett for hva vi var! Statussymbolene roper

---

De gyldne gader

Af Aksel Kofoed Kjøller

Gennem to efterårsmåneder var den lille villavej, hvor mit hus ligger, næsten ufremkommelig. Fortovene var gravet op. Grus, jord og ler var væltet ud over kørebanen som biltrafikken i efterårets hyppige, silende regn gjorde til et gulbrunt ælte, hvor det eneste fornuftige fodtøj var et par gummistøvler. Hele denne misere havde det gode formål, at de hen ved 100 år gamle tærede vandledninger

var utætte og skulle udskiftes. Vej og fortov blev sat i stand, rengjort og farbar igen. Men det lærte os, der bor på vejen, at det ikke er ligegyldigt hvilket materiale en vej består af.

Bibelen taler en del om veje – og vejmaterialer. Slå op i Åb. 21. og læs om det nye Jerusalem, hvor byportene er perler og gaderne af rent guld som gennemsigtigt glas. De vidunderlige beretninger fra

---

høyt: Her er jeg! Se på meg! Gi meg litt oppmerksomhet! Litt ros! Si jeg er flink! Om ikke til annet, så til å tjene penger. Symptomene på den snikende ensomheten er blitt tydelige: tiltagende vold, selvmord, flere skilsmisser, barn som er redde, ungdom som er ulykkelige, eldre som mister livslysten og dør alene.

Vi er blitt så vant til at det offentlige ordner opp i alt. Har de ikke plikt til å sørge for alle våre behov? Men våre "vesen" er styrt mot å ha. I sykehuset er målet å bli ferdigbehandlet og så skrives ut. Man spør ikke til hva. I sykehjemmet skal de gamle være rene og tørre, mette og trette. Det er ikke ressurser til mer. I skolen skal barna lære fag og konkurrere om studieplassene. Vi er opptatt av ressurser, begrensninger, tiltak og evaluering og glemmer lett mennesker midt i det hele. Vi er blitt profesjonelle i alt, unntatt med-

menneskelighet. Vi glemmer å gi en skulder å gråte ved, en hånd å holde i.

Endelig demrer det for oss at velferdsstaten ikke makter alt. Vi må finne fram igjen folkemedisinen fra eldgamle tider. Idag kalles det å ha et sosialt nettverk. Å gå gjennom livet er å balansere på stram line. Vi må ha et sikkerhetsnett som kan fange oss opp når vi faller. Utfordringen banker på vår dør: Ta ansvar! Bry deg om! La ikke stien til naboen gro igjen! Vi må synliggjøre oss for hverandre, - se og bli sett, de gode dagene. Da vil vi lettere kunne være til hjelp når problemer kommer. En meget klok mann sa en gang: Det er ved å gi at vi får. Før i tiden levde vi tettere sammen. Det var flere familier i samme hus, ofte storfamilier i trange leiligheter. Vi delte nærheten på en helt annen måte. Men ettersom samfunnet prøver å overta familiære funksjoner, blir vi fremmed-

Seeren derude på Patmos har gennem snart 2000 år sat alle kristne i undrende forventning. End ikke Salomons prægtige kongeborg eller Babylons haver kan på langt nær måle sig med beskrivelsen af det nye Jerusalems ædelstene, perleporte og gader af det pure guld. Et vidunderligt sted for menneskers stræben!

Men er der nu alligevel ikke en lille mislyd i dette pragtopbud? Når en trætarbejder eller en udslidt udearbejdende trebarnsmor længes efter ferie og rekreation tænker de næppe så meget på guld og ædelsten, som på et stille sted ved kysten, hvor der er grønt græs og blomster i skovkanten og fuglesangen har afløst dieselbilernes forurening. Billeder som dette findes også i Bibelens skildring af den nye jord. Hvad kan da være profetens tanke med denne skildring af ting, som vi ellers

---

gjorte for hverandre. For mange blir den nærheten vi egentlig ønsker og trenger, uønsket, kanskje skremmende. Vi har mistet trening i å omgås hverandre og har lett for å isolere oss. Vi er inne i en ond sirkel. Her er det da media kommer inn og overtar mye av det som før var et sosialt samvær. I stedet for å involvere oss i hverandre, blir vi tilskuere til andres liv på TV. Det blir tomt og uforpliktende.

Skal vi bekjempe ensomheten, noe som både er samfunnsgagnlig og forebyggende helsearbeid, trenger vi en holdningsendring og en større vektlegging av myke verdier. Det krever bevisstgjøring og vilje til å se at vi trenger hverandre. Det er ikke gjort i en håndvending å forandre samfunnet, men jeg kan begynne med meg.

"Hvis du har varme tanker, spar ei på varme ord. Gi mange, gi blinde!"

har lært at betrakte som typiske og ikke attråverdige uttrykk for jordisk rigdom? Det må have en hensikt – men hvilken?

Umiddelbart er det uforståelig. Guld er ikke noget velegnet materiale til vejbelægning, og selv om det havde været billigt ville ingen høre tale om guldbrosten. Men guld har andre egenskaber. Da jeg i min grønne ungdom rejste til Vejle fjord købte jeg en fyldepen. Den var alt for dyr i forhold til min økonomiske status, og Far ville være blevet vred, hvis han havde vidst, hvor mange penge jeg brugte på en pen. Jeg kunne vel skrive med en billig stålpen, som jeg altid havde gjort. Men jeg ville have et godt skrivværktøj for at kunne yde pænt arbejde. Jeg havde den i mange år, - indtil en fummelfingret reparatør ødelagde den da han skulle montere ny blækbeholder i den. Stålpennene blev på kort tid ætsede af blækket, men i disse mange år flød det sorte blæk ned over guldpennen - og den vedblev at være lige ren og blank. Den afviste simpelthen at lade sig påvirke af blækket. Guld var et ædelt metal som afviste enhver form for urenhed

For gaderne i en storby gælder regler om renholdelse og ingen politiker ønsker at være ansvarlig for en foruren by.. Trods dette er vi ikke tilbøjelige til at betragte gaderne i en storby som rene – i mere end én forstand. Men i det ny Jerusalem er gaderne ikke rengjorte eller renholdte. De er simpelthen uimodtagelige for snavs, for de er af ædelt metal. Der hvor indbyggerne i Guds stad skal vandre kan urenhed ikke finde grobund. Mon ikke det dæmrer for os, hvilke principper de gyldne gader symboliserer. Og det var vel ikke noget ringe tankebillede fremkaldt af et par måneders ufremkommelige gader?

Sølvbryllup

HAM, der elsker roser, og HENDE, der spiller efter noder, sådan kan man udmærket karakterisere Mary og Henning Jacobsen, der nytårsaften 2002 fejrede deres sølvbryllup på det eksklusive "Hotel Pejsegaarden" i Brødstrup - midt i det storslåede Jylland. Sølvbrudeparret havde inviteret familien og nærmeste venner til fest, - og hvilken storslået sammenkomst blev det ikke - hyggelig som parret selv..

Vi var indbudt til kl. 18.00 og alle mødte frem i god tid, og de, der kom langvejs fra, og havde bestilt logi kunne nå at blive

installeret på værelset og blive klædt om.

Præcis kl. 18.00 var de 110 gæster repræsenterende Danmark, Norge og USA samlet for at lytte til Dronningens nytårstale over TV. - Derefter gik alle til den meget flot udsmykkede spisesal, hvor de samedes omkring de ti borde, det var næsten, som at sidde til taffel hos dronningen. Sølvbrudsgommen bød velkommen.

Henning blev i sine unge dage uddannet som gartner og har blandt andet haft sin gang i Frydenstrand Badesanatoriums gartneri i overlæge Carl Ottosens tid.

Ordsprog for livsvandringen

Jeg har hele livet bare stilt ett krav til mine foreldre:

AT DE SKAL VÆRE FULLKOMNE!

Noe mer har jeg ikke forlangt...!

Hjelp meg til å huske, Herre,, at det ikke kan hende noe i dag, som ikke DU og jeg kan takle SAMMEN!

Konflikter er en forutsetning for forandring.

Å være ensom - det er å være opptatt av seg og sitt.

God dømmekraft kommer av erfaring.

Erfaring kommer av dårlig dømmekraft.

Jeg kjenner ikke svarene, men jeg kjenner ÉN som gjør det!

Ingen kommer til fjells på en flat vei.

For å komme til kilden, må du gå MOT strømmen.

Senere forlod han faget og tog med familien til Vejle fjordskolen og tog senere teologisk utdanning i Washington D.C. og på Andrews University. Han har virket i Danmark som evangelist og som ungdomssekretær både i Danmark og Norge og har vært formand både i den østdanske og vestdanske afdeling. Mary, sølvbruden, er uddannet sygeplejerske og har en videregående utdanning på Danmarks Sygeplejerskehøjskole og virket på flere hospitaler. Hun er kendt og elsket for sine dejlige smil og sit varme væsen.

Parret nyder sit otium i hjemmet, der er

beliggende i en forstad til

Århus. Begge er stadig aktive i hus og have og i menighederne, hvor Henning stadig prædiker og Mary spiller på orgel.

Under festen blev ægteparret hyldet gennem sange og taler, hvor ikke mindst Henning gode lune og Marys varme smil blev hyldet.

Byens festlige nytårsfyrværkeri blev affyret lige ved siden af hotellet og medvirkede på den måde kl. 24.00 i det festlige program til ære for det populære par.

Deltager

Varme, Glæde og sang

Af Ingemann Olsen

Den 15. december 2002 var en festdag for de hundrede deltagere i SDA-pensionisternes årlige midvinterstævne i Adventistkirken i Odense. Det var koldt udenfor, men inde var der lys og varme. Og så var der sang! Ingen kan synge som SDA-pensionister.

Foreningens formand, Jens Madsen bød velkommen i kirkesalen og inviterede alle til festmiddag i salonen, undervisningslokalet og i krypten. Mellem nødstegen og desserten skulle vi knække nødderne i en hvem-hvad-konkurrence.

En mand sagde: "Jeg har haft held i kærlighed, og min kone har held i spil, så vi passer godt sammen!" Hans kone vandt en præmie.

Under middagen og i pauserne var der anledning til at hilse på gamle venner.

"Hej!" Kan du huske, da vi gik på Vejlefjord i 1940?"

"Tak for sidst til stævnet på Hultafors!"

Klokken 14 talte forsker i medicin læge Pia Andersen, Aalborg om: "Hvad vi kan gøre for at være friske og aktive i den tre-

dje alder?" Til støtte for hukommelsen blev hovedpunkterne i programmet vist på en stor skærm.

Der var megen sang og musik. Vores musiker, koncertpianist Hanne Guldberg Kristensen skal have en stor tak.

Formanden meddelte: "I er kommet gratis ind, men vi vil ikke love, at I kommer gratis ud!" Og så blev der optaget en kollekt.

Børge Schantz fortalte om nylige oplevelser på Færøerne. Og om det nye Europa med nu 20 katolske og kun tre protestantiske lande og om SDA samfundet og den karasmatiske indflydelse.

Formanden for den danske union, Carl-David Andreasen havde taget imod en indbydelse til stævnet og bragte en hilsen fra hovedkontoret. Han takkede for godt samarbejde. Han mindede om den alvor-

lige situationen, at der i 1960-erne var mere end 4000 sda-er i Danmark. I dag er tallet 2752. Han fik nogle alvorlige spørgsmål om menighedens nuværende situation.

Lad os forsøge at vinde et nyt medlem i 2003.

Johann Thorvaldsson fortalte om 3 ABN – de tre engles tv-station, som blev grundlagt af to brødre fra Illinois og deres familier.

Det næste punkt på programmet var en åndelig time med temaet. "En rose så jeg skyde" med flere korte taler, sang, musik og vidnesbyrd om dette emne. Jesus er den rose, der i vinterkulde og mørke...skyder frem og gør de gammeltestamentlige profetier til virkelighed.

Inden afrejsen var der igen en lækker servering.

Lykken er et valg

Af Hans Jørgen Schantz

*Englænderen Charles D. Watson,
som mange husker fra hans tid
som ungdomsleder i SDA Trans European Division,
bor nu i Florida sammen med sin hustru Kathleen,
og han har via internet sendt følgende
lærerrige beretning:*

Tænk på den ældre dame, som jeg nu vil introducere for dig: "Hun er 92 år gammel, lille, rank og værdig. Hun er i tøjethver morgen ved ottetiden, hendes hår sidder fint og hendes make up er omhyggelig anlagt og alt dette på trods af, at hun er blind.

I dag skal hun flytte til et plejehjem. Hendes ægtemand gennem 70 år er lige død, og det er årsagen til, at denne forandring nu skal finde sted.

Efter at have ventet i lang tid i plejehjemmets vestibule, smiler hun venligt, da det bliver hendes fortalt, at hendes værelse nu er klart. Idet hun sammen med sygeplejersken går hen mod elevatoren, kommer denne med en beskrivelse af hendes nye værelse og fortæller om møbler og gardiner, hvorledes det hele er placeret.

"Det er jeg meget glad for" udtrykker hun med en begejstring, som når en otteårig pige får foræret en ny dukke.

"Jamen fru Jones. De har ikke været på værelset... vent nu", siger sygeplejersken.

Den ældre dame siger nu noget, som er

værd at huske: "Det har ikke noget med det at gøre!" smiler hun venligt. "Lykke er noget, som man afgør på forhånd. Om jeg synes om mit værelse eller ikke, har ikke noget at gøre med, hvordan møblerne er arrangeret. Det har at gøre med, hvordan det er arrangeret i mit sind. Jeg har allerede bestemt, at jeg vil synes om det. Og det er en beslutning, som jeg tager hver morgen, når jeg vågner.

Jeg har hver dag et valg. Jeg kan blive liggende i sengen og tænke på de problemer med de dele af min krop, som ikke længere fungerer, eller jeg kan stige ud af sengen og være taknemmelig for de dele, som stadig fungerer.

Hver dag er en gave, og så længe, som jeg kan tænke, vil jeg fokusere på den nye kommende dag og på alle de gode minder, som jeg i årenes løb har opsamlet.

Alderdommen er som en bankkonto. Du trækker på den, hvad du i årenes løb har fået samlet sammen."

Hvor er det sandt!

SELVANGIVELSESTIDER

Af Aksel Kofoed Kjøller

Der står januar på kalenderbladet og et nyt årstal i øverste højre hjørne. Vi er, når dette læses, allerede nogle uger inde i det nye år og nytårsfesterne er overstået. Det er hverdag igen.

Den gamle romerske gudelære var praktisk. Da alle guderne var skabt i menneskets fantasi, kunne man gøre dem velgørende til specielle formål. Følgelig blev guden for indgang, Janus, som senere kom til at lægge navn til årets første måned, udstyret med to modsat vendende ansigter. Et, der så fremad mod det kommende og et, der kastede blikket bagud mod det for-gangne. Jeg har i Rom set en bronzestatue af ham. Den er fundet i ruinerne af hans tempel. Han så ud til at være en barsk herre.

Symbolikken er fascinerende. Netop ved nytåret ser vi fremad – med en blan-

ding af ængstelse og usikkerhed, men alligevel med tillid og fortrøstning til vort kristne tilhørsforhold. Intet kan gå så galt, at vi mister den guddommelige ledetråd – medmindre vi svigter vort kald og vor tro.

Men det andet ansigt er bagudrettet. Hvad kan vi lære af vore erfaringer i det svundne år? Er der nogen blandt vore medmennesker, for hvem livet blev blot en lille smule lysere, gladere og mere positivt, mere udad- og opadrettet og mindre selvcenteret i det svundne år, blot fordi du og jeg var til?

Vi er ikke selv herre over, hvad et nyt år –eller blot en ny dag – vil bringe. Men vi er herre over, hvad vi vil fylde dagene og året med. Sortsyn eller livstro? Verdens frygt eller Guds frygt?

Det er selvangivelsestider og ikke selv-
opgivelsestider.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsøns gt. 20B, 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3. mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Kåre Kaspersen
Heia, Rakkestad. Tlf.: 69 22 44 09

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

Har vi sten i våre hender

*Har vi sten i våre hender
når vi møter den som falt?
Har vi dom i våre øyne,
så vårt blikk blir hardt og kaldt?
Har vi glemt vår egen krise
og vårt eget nederlag
og det regnskap vi må vise
på vår egen oppgjørsdag?*

*Vi vil slippe våre stener.
Vi vil rekke frem vår hånd.
Kristus mildner våre øyne
når han gir oss av sin ånd.
Vi har alle falt i støvet.
Alle trenger vi en bror.
Han som elsket ber oss prøve
å gi varme til vår jord.*

